Ο μύθος των παγκόσμιων ημερών (Ευδοξία Αυγουστίνου, Φιλόλογος – Θεολόγος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 2 Νοεμβρίου, 2020

«*Βίος ἀνεόρταστος μακρὰ ὁδὸς ἀπανδόχευτος*» ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι, γιατί γνώριζαν ὅτι οἱ γιορτές ἔρχονται νά ἀπαντήσουν σέ μιά μεγάλη ψυχολογική ἀνάγκη. Κάθε ψυχικά ὑγιής ἄνθρωπος θέλει νά βρεῖ τρόπο νά ἑορτάσει, γιά νά ἐξωτερικεύσει ὅ,τι πιστεύει καί ζῆ μέσα του. Αὐτά τά συναισθήματα ἐξέφραζε ὁ Γεώργιος Θεοτοκᾶς, ὅταν ἔγραφε: «Ἡ Ὀρθοδοξία, ὅπως παρουσιάζεται στά μάτια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶναι θρησκεία ἐθνική, συνυφασμένη ἀξεδιάλυτα μέ τά ἤθη του καί τόν ὁμαδικό χαρακτῆρα... Οἱ μεγάλες ἑορτές της, ὁ Εὐαγγελισμός, τό Πάσχα, ὁ Δεκαπενταύγουστος, τά Χριστούγεννα, τά Δωδεκάμερα καί ἄλλες εἶναι κάθε χρόνο οἱ μεγάλες μέρες τῆς Ἑλλάδας, οἱ μέρες ὅπου τό ἐθνικό σύνολο αἰσθάνεται περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ὥρα τήν ἑνότητά του, τήν ἀλληλεγγύη του, τήν ἀμοιβαία ἀγάπη τῶν μελῶν του. Αὐτή ἡ θαλπωρή, αὐτά τά ζεστά κύματα πού μεταδίδονται ἀκατάπαυστα σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα ἀπό τούς ὀρθόδοξους ναούς καί τίς βυζαντινές τους ἀκολουθίες ἀποτελοῦν στοιχεῖο συστατικό, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς».

Τά τελευταῖα, ὅμως, χρόνια καθιερώθηκαν ἀπό τόν Ὀργανισμό Ἡνωμένων Ἐθνῶν (Ο.Η.Ε.) καί ἄλλους παγκόσμιους ὀργανισμούς οἱ λεγόμενες Παγκόσμιες Ἡμέρες, οἱ ὁποῖες τείνουν νά διεισδύσουν σέ κάθε χώρα καί τόπο. Κάποιες ἔχουν καθιερωθεῖ, γιά νά θυμᾶται ὁ κόσμος σέ ὅλο τόν πλανήτη σημαντικά γεγονότα, νά ἐνημερώνεται ἤ καί νά εὐαισθητοποιεῖται γιά ζητήματα μείζονος σημασίας (π.χ. ἡμέρα περιβάλλοντος ἤ κατά τοῦ Aids). Ὡστόσο, ὑπάρχουν καί ἄλλες πού δημιουργοῦν ἐρωτήματα· ἐνδεικτικά ἀναφέρω μερικές Παγκόσμιες Ἡμέρες: 21/1 – Ἀγκαλιᾶς, 22/2 – Σκέψης, 14/3 -Σταθερᾶς π, 21/3 – Ὕπνου, 1/5 – Νομιμοποίησης τῆς Κάνναβης, 23/5 – Χελώνας, 15/6 – Ἀνέμου, 22/6 – Σκαραβαίου, 20/8 – Φάρων, 2/10 – Πουλιῶν, 8/10 – Αὐγοῦ, 15/10 – Πλυσίματος Χεριῶν, 19/11 – Δημόσιας Τουαλέτας, 21/11 – Χαιρετισμοῦ.

Γιά τήν καθιέρωσή τους εὐθύνεται ἐν πρώτοις ἡ θρησκευτική ἀδιαφορία καί ἡ ἀποστασιοποίησή μας ἀπό τόν Θεό. Ἐδῶ καί χρόνια ἡ ἀθεϊστική προπαγάνδα ἀπεργάζεται τήν ἀποκαθήλωση τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν, παρουσιάζοντας αὐτές ὡς ψεύδη καί πρωτόγονους μύθους, πού δέν ἔχουν τίποτε νά προσφέρουν στόν σύγχρονο κόσμο. Σημαντική στό θέμα αὐτό ὑπῆρξε καί ἡ συμβολή τῆς παγκοσμιοποίησης, οἱ ἐμπνευστές τῆς ὁποίας ὁραματίστηκαν ἕναν κόσμο μέ λαούς χωρίς ἰδιοπροσωπία, χωρίς ταυτότητα, δίχως τά ἰδιαίτερα ἤθη καί ἔθιμα καθεμιᾶς ἐθνότητας.

Εἶναι γνωστό ὅτι πολλές ἀπό τίς γιορτές αὐτές χρηματοδοτοῦνται ἀπό τήν

Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, καθώς προβάλλουν συγκεκριμένα προϊόντα καί ἱκανοποιοῦν οἰκονομικά συμφέροντα. Ἐπι- πλέον, ὅλοι μας εἴμαστε μάρτυρες τοῦ διαγκωνισμοῦ πού παρατηρεῖται -μεταξύ δήμων, φορέων τοπικῆς αὐτοδιοίκησης, συλλόγων καί ἄλλων παραγόντων τῆς κοινωνικῆς ζωῆς- γιά τήν ἀνάληψη τέτοιων πρωτοβουλιῶν. Ἐνίοτε, μάλιστα, περιβάλλονται ἀπό τέτοια αἴγλη, ὥστε νά ὑπερβαίνουν τίς χριστιανικές γιορτές.

Ὁ ἑορτασμός τῶν Παγκόσμιων Ἡμερῶν πολλές φορές ἐξελίσσεται σέ εὐκαιρία ἀποχαλιναγώγησης ποικίλων παθῶν, κοσμικῆς ἐπίδειξης, πρόσκαιρης εὐφορίας καί προβληματικῆς διασκέδασης. Ὀργανωμένες γύρω ἀπό ἀόριστα πρόσωπα (π.χ. ἡμέρες τῆς γυναίκας, τοῦ πατέρα κ.ἄ.) ἤ γενικές ἰδέες (π.χ. ἡμέρες τῆς δασοπονίας, τοῦ διαβήτη κ.ἄ.) μοιάζουν μέ εἰδωλολατρικά μυστήρια, συνδεδεμένα μέ κάποιον μῦθο. Μέ τόν τόσο προσωρινό καί ἀποσπασματικό τους χαρακτήρα, φαντάζουν σάν ριπές... πολυβόλου, οἱ ὁποῖες, ἄν δέν ἐκτελοῦν τήν ἠθική καί πνευματική μας ἀκεραιότητα, σαφῶς καθοδηγοῦν τίς ἐνέργειές μας σέ ἄλλες κατευθύνσεις.

Ὡς παγκοσμιοποιημένες οἱ ἐν λόγῳ ἡμέρες ἀντιμάχονται τήν παγκοσμιότητα τῶν ἑορτῶν τοῦ Θεοῦ καί φιλοδοξοῦν νά ἀντικαταστήσουν τίς ἐκκλησιαστικές ἑορτές ἤ τουλάχιστον νά διεκδικήσουν μιά ἰσότιμη θέση δίπλα τους. Στίς γιορτές τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ παγκοσμιοποίηση ἀντιτάσσει τίς δικές της, γιά νά γιορταστεῖ καί νά προβληθεῖ ὁτιδήποτε ἄλλο, καλύπτοντας ἐκεῖνο πού μᾶς συνδέει ἀποκλειστικά μέ τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία καί συμβάλλει στήν πνευματική μας ἀνύψωση.

Τό ζητούμενο εἶναι ἄν, τελικά, ἔχουν ἀνταποκριθεῖ οἱ Παγκόσμιες Ἡμέρες στίς προσδοκίες πού ὁδήγησαν στή θέσπισή τους. Ἐξετάζοντας τά δεδομένα γύρω μας, καταλήγουμε στό συμπέρασμα ὅτι οἱ στόχοι, ποὺ ὑποτίθεται ὅτι πρεσβεύουν, δέν ἔχουν ἐπιτευχθεῖ· λόγου χάρη παρά τόν ἐκκωφαντικό ἑορτασμό τῶν ἀντίστοιχων ἡμερῶν παρατηρεῖται αὔξηση τῶν φορέων τοῦ Aids, αὔξηση τῆς χρήσης ναρκωτικῶν οὐσιῶν καί μάλιστα ἀπό ἄτομα νεαρῆς ἡλικίας, περισσότεροι πόλεμοι σέ χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, ὑψηλά ποσοστά παιδικῆς ἐργασίας καί κακοποίησης, καθώς καί ὑπεράριθμα περιβαλλοντικά προβλήματα.

Καί αὐτό, γιατί δέν εἶναι δυνατό τό παγκοσμιοποιημένο ἑορτολόγιο νά ἀπαντήσει στίς ἀγωνίες τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Πῶς μπορεῖ νά τόν ἀγγίξει ὑπαρξιακά, νά τοῦ μεταδώσει αἰσιοδοξία, ἐλπίδα γιά τό μέλλον, δύναμη νά συνεχίσει τόν ἀγώνα του, νά τοῦ μεταγγίσει ἀγαλλίαση καί εὐφροσύνη, νά τόν ἀνακαινίσει; Καί κάτι ἄλλο εἶναι ἄξιο παρατηρήσεως. Ἀκόμη καί οἱ πλέον ἀθῶες Παγκόσμιες Ἡμέρες, λειτουργώντας θετικά, δέν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπό τό νά ἀποπροσανατολίζουν καί νά στρώνουν τό χαλί στή «νέα ἠθική»· ἀκόμη καί οἱ πλέον «καλές» δέν ἔχουν κανένα νόημα πνευματικό· ἀντίθετα ὑποβάλλουν μηνύματα σαρκικά, μάταια καί γήινα, καθώς δέν ἀποβλέπουν στήν αἰώνια ψυχή μας, ἀλλά στό φθαρτό σῶμα μας καί στό «τώρα» τῆς ζωῆς μας!

Κοντολογίς οἱ Παγκόσμιες Ἡμέρες εἶναι γιορτές τῆς «Νέας Ἐποχῆς», οἱ ὁποῖες κοντά στά ἄλλα εὐνοοῦν τή σταδιακή ἐγκαθίδρυση τῆς πανθρησκείας. Γιά τήν ἐπέλασή της μᾶς προϊδεάζουν οἱ Παγκόσμιες Ἡμέρες Σκέψης (μήπως καλύτερα διαλογισμοῦ;), ἀνεκτικότητας-ἀνεξιθρησκείας, ἀντιρρησιῶν συνείδησης, βλασφημίας, γιόγκα. Μᾶς ἐξωθοῦν σάν «ζαλισμένο κοπάδι» σέ σκοτεινές καί ὕποπτες ἀτραπούς. Ὅμως, ἡ φωνή τῶν ἁγίων Πατέρων διασχίζει τούς αἰῶνες καί κρυστάλλινη φθάνει ὥς τίς μέρες μας, δείχνοντάς μας τόν θεοπρεπῆ τρόπο ἑορτασμοῦ: «*Κεφάλαιον ἑορτῆς μνήμη Θεοῦ, Θεοῦ μνημονεύσωμεν... Τοιγαροῦν ἑορτάζωμεν μὴ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θεϊκῶς· μὴ κοσμικῶς, ἀλλ' ὑπερκοσμίως· μὴ τὰ ἡμέτερα, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἡμετέρου, μᾶλλον δὲ τὰ τοῦ Δεσπότου*». Ἄς ἀφυπνισθοῦμε, λοιπόν!

(Πηγή: aktines.blogspot.com*)*